

መጽሐፈ ዳንኤል - ቁጥር 4 ምዕራ አራት

መጨረሻዎቹን ዘመናት መግለጥ፡ የዳንኤል ለመረዳት ፍለጋ

Jeff Pippenger

2024-01-18

በቅርቡ የታተመን አንድ ጽሑፍ ከነቢያትና ነገሥታት የተወሰደ አንድ ክፍል በመጠቀም ደመደምነው፤ በዚያም ሲስተር ዋይት ዳንኤል “በኤርምያስ በኩል እንደ ተነገረው ሰባ ዓመት የምርኮኝነት ጊዜ ከእነዚያ ሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት ጋር ያለውን ግንኙነት ለማስተዋል ይፈልግ ነበር፤ በራእይም የሰማያዊው ጎብኚ የእግዚአብሔር መቅደስ ከመንጻቱ በፊት ሊያልፍ እንደሚገባ እንደ ነገረው” ብላ ገለጸች።

በሌላ ራእይ ከፊት ስለሚሆኑት ነገሮች የበለጠ ብርሃን ተሰጠ፤ የዚህም ራእይ መጨረሻ ላይ ዳንኤል “አንድ ቅዱስ ሲናገር ሰማ፡ ሌላም ቅዱስ ለዚያ ለሚናገረው ቅዱስ፡- ራእይ እስከ መቼ ነው?” ብሎ ሲል ሰማ። ዳንኤል 8:13። “እስከ ሁለት ሺህ ሦስት መቶ ቀን ድረስ፤ ከዚያም በኋላ መቅደሱ ይነጻል” (ቁጥር 14) የተባለው መልስ እጅግ አስጨነቀው። የራእዩን ትርጉም በትጋት ፈለገ። በኤርምያስ አማካይነት ተነግሮ የነበረው የሰባ ዓመት ምርኮኝነት ከእነዚያ ሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት ጋር—የሰማያዊው ጎብኚ በራእይ የእግዚአብሔር መቅደስ ከመንጻቱ በፊት እንዲያልፍ እንደሚገባ የገለጸው—ያላቸውን ግንኙነት ሊያስተውል አልቻለም። መልአኩ ገብርኤል ከፊል ትርጓሜ ሰጠው፤ ነገር ግን ነቢዩ “ራእይ ... ለብዙ ቀኖች ይሆናል” የሚሉትን ቃላት በሰማ ጊዜ ደነዘዘ። “እኔ ዳንኤል ደንዝገቴ ነበርሁ።” ስለ ልምዱ እንዲህ ብሎ ይመዝግባል፡ “አንዳንድ ቀኖችም ታመምሁ፤ ከዚያም በኋላ ተነሥቼ የንጉሡን ሥራ ሠራሁ፤ ስለ ራእይም ተደነቅሁ፤ ነገር ግን የሚያስተውለው አልነበረም።” ቁጥሮች 26፣ 27። ነቢያትና ነገሥታት፣ 553፣ 554።

ሚለራውያን ያወጁትን መሠረታዊ መልእክት ፍጹም በሆነ መልኩ ከቶ አልተረዱትም። የይሁዳ ነገድ አንበሳ ስለ “ሰባቱ ዘመናት” ተጨማሪ መረጃ ሊሰጥ በፈለገበት ጊዜ፣ ወደ ሎዶቅያ ልምምድ ተሸጋገሩ፤ ከሰባት ዓመታትም በኋላ የ“ሰባቱ ዘመናት”ን ብርሃን ፈጽሞ አልተቀበሉትም። ዳንኤል በትጋት ሊያስተውለው የፈለገውን የሰባውን ዓመታት እና የሁለት ሺህ ሦስት መቶውን ዓመታት ሙሉ ግንኙነት ከቶ አለይም። ዳንኤል የመጨረሻውን ዘመን የእግዚአብሔር ሕዝብ ይወክላል።

ምድሪቱ ሰንበታትዋን መደሰት የተባለው ነገር፣ ለጥንታዊቱ እስራኤል ተሰጥቶ በየሰባተኛው ዓመት የምድሪቱን ዕረፍት ብርሃን ያካተተው የቃል ኪዳን ክፍል ነው። ያ ቃል ኪዳን ሰባት ዓመታት ሰባት ጊዜ የሚደጋገሙበትን ዑደት ያካትት ነበር። እንዲሁም የሰባቱ የሰባት ዓመት ዑደቶች (አርባ ዘጠኝ ዓመታት) በሚፈጸሙበት መጨረሻ፣ ኢዮቤልዩ ተብሎ በሚታወቀው በዓል ጊዜ፣ የንብረትና የባሪያዎች መፍታትና መመለስን ያካትት ነበር። አይሁድ ለእነዚህ የቃል ኪዳን መርሆች የማይታዘዙ ሆነው ተገኙ፤ እናም 2 ዜና መዋዕል በነቢዩ ኤርምያስ የተነገረው ሰባ ዓመት ምርኮኝነት ከዚያ በፊት የነበረ አራት መቶ ዘጠና ዓመታት ዓመፅን እንደሚወክል ገልጦአል። በአራት መቶ ዘጠና ዓመታት ውስጥ፣ ጥንታዊቱ እስራኤል በዘሌዋውያን ምዕራፍ ሃያ አምስት እንደተቀመጠው በቃል ኪዳን ውስጥ ያሉትን መመሪያዎች በታዘዘች ኖሮ፣ ምድሪቱ ያረፈባቸው ከእነዚያ ዓመታት ጠቅላላ ሰባ ዓመታት በሆኑ ነበር። መጽሐፍ ቅዱሳዊ ዓመት ሦስት መቶ ስልሳ ቀናት ነው፤ ሦስት መቶ ስልሳ ቀናትም በሰባት (“seven times”) ሲባዙ ሁለት ሺህ አምስት መቶ ሃያ ቀናት ይሆናሉ።

ሰባ ዓመታቱ ከምድሪቱ ዕረፍት ጋር ፍጹም ተያይዞ ነው፣ ይህም ደግሞ ከ“ሰባት ዘመናት” ጋር ፍጹም የተገናኘ ነው። ዳንኤል “የሰባውን ዓመት ምርኮኝ” “ከሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት” ጋር “የእግዚአብሔር መቅደሱ ከመንጻቱ በፊት” ያለውን “ግንኙነት ለማስተዋል” ይፈልግ ነበር። ስለዚህ እርሱ የ“ቻዘን” ራእይና

የ“ማሬህ” ራእይ ግንኙነት ለማስተዋል ይፈልግ ነበር። ያ ግንኙነት ሊታወቅ የማይቻል ነው። በዘሌዋውያን ሃያ አምስትና ሃያ ስድስት የተጠቀሰውን የምድራቱን ዕረፍት ከኤርምያስ ስለ ተናገረው የሰባ ዓመት ምርኮ ጋር ሳይታመን። “ሰባት ዘመናት” የሁለት ሺህ አምስት መቶ ሃያ ዓመታት ትንቢታዊ ዘመን እንደሚወክል የማታምኑ ከሆነ፣ በመጨረሻዎቹ ዘመናት በዳንኤል የተወከሉት ከመሆን ራሳችሁን ታስወግዳላችሁ። ሚሊራውያን “ሰባት ዘመናት” የዘመን ትንቢት መሆኑን ያምኑ ነበር፣ ነገር ግን አድሼንቲዝም ከእንግዲህ አያምንም።

ዳንኤል፣ እንደ ሁሉም ነቢያት ሁሉ፣ በዓለም መጨረሻ ዘመን ያሉትን የእግዚአብሔር ሕዝብ ያመለክታል፤ እናም እህት ዋይት ስለ ሰባው ዓመታት (“ሰባቱ ዘመናት”) እና ሁለት ሺህ ሦስት መቶው ዓመታት መካከል ያለውን ግንኙነት ለመረዳት ያለውን ፍላጎቱ በተመለከተ የሰጠቻቸው አስተያየቶች፣ በመጨረሻዎቹ ዘመናት ያሉ የእግዚአብሔር ሕዝቦች ሊኖራቸው የሚገባውን ፍላጎት ያመለክታሉ። በቀደሙት ጽሑፎች እንደተገለጸው፣ በ1843 እና 1850 ቻርቶች ላይ የተወከሉት እውነቶች መካከል በእህት ዋይት ጽሑፎች ውስጥ በቀጥታ (ደጋግሞ) ያልተደገፈ አንድም የለም።

በመጨረሻዎቹ ዘመናት በሚሰማው የእኩለ ሌሊት ጩኸት ውስጥ የሚለር ዕንቁዎች አሥር እጥፍ የበለጠ ብርሃን ይፈነጥቃሉ፤ በዚህም ሁኔታ እነዚያ ዕንቁዎች ለአድሼንቲዝም ደናግል የመጨረሻውን ፈተና ይወክላሉ። እነዚያ ዕንቁዎች በዕንባቆም ሰሌዳዎች ላይ የተወከሉት መሠረታዊ እውነቶች ናቸው፤ እንዲሁም በሚለር ክፍል መካከል ባለው ጠረጴዛ ላይ በተቀመጠው ሣጥን ውስጥ የነበሩት ዕንቁዎች ናቸው። መሠረታዊው ፈተና የመጨረሻው ፈተና ነው፤ ነገር ግን የትንቢት መንፈስ ሥልጣንም እንዲሁ ነው። በሚለር ሕልም ውስጥ እንደ ዕንቁ በምሳሌ የተገለጹትን መሠረታዊ እውነቶች መቃወም በተመሳሳይ ጊዜ የትንቢት መንፈስን መቃወም ነው።

“የሰይጣን እጅግ የመጨረሻ ማታለያ የሚሆነው የእግዚአብሔር መንፈስ ምስክርነት ከቶ ውጤት እንዳይኖረው ማድረግ ነው። ‘ራእይ በሌለበት ሕዝቡ ይጠፋል’ (ምሳሌ 29:18)። ሰይጣን በእውነተኛው ምስክርነት ላይ የእግዚአብሔር ቀሪ ሕዝብ ያላቸውን እምነት ለማናወጥ በብልሃት፣ በተለያዩ መንገዶችና በተለያዩ መሣሪያዎች ይሠራል። ለማሳሳት የሐሰት ራእዮችን ያመጣል፤ ሐሰቱንም ከእውነቱ ጋር ያቀላቅላል፤ እንዲሁም ሰዎች የራእይ ስም የሚሸከም ሁሉን እንደ አንድ ዓይነት ጽንፈኝነት እስኪቈጥሩት ድረስ ያስጸይፋቸዋል፤ ነገር ግን ቅን ነፍሳት ሐሰቱን ከእውነቱ ጋር በማነጻጸር መካከላቸውን ለመለየት ይችላሉ።” Selected Messages, volume 2, 78.

እኛ አሁን ከ1798 እስከ 1844 ባለው በሚሊራውያን ታሪክ ውስጥ የተከሰተውን የእውቀት መጨመር እየመለከትን ነን፤ ነገር ግን ሚሊራውያን በትንቢታዊ ተግባራዊ ትርጓሜዎቻቸው ትክክል ቢሆኑም፣ በተነሱበት ታሪክ ውስጥ የተገደቡ እንደነበሩ እየለዩን ነው። እኛ አሁን በመጨረሻዎቹ ቀናት፣ እና በአድሼንቲዝም የመጨረሻው ትውልድ (አራተኛው) ውስጥ ነን። በዚህ የጊዜ ዘመን፣ አድሼንቲዝም በባህልና በልማዶች (ሐሰተኛ ጌጣጌጦች) እጅግ ተሞልቶ ስለሆነ፣ መሠረታዊ እውነቶቹ ምን እንደነበሩ ከእንግዲህ ወዲህ አያውቅም። እነዚያ እውነቶች ምን እንደሆኑ አለማወቅ አድሼንቲዝም የእነዚያን እውነቶች አስፈላጊነት እንዳይረዳ ይከለክላል፣ እናም እነዚያን እውነቶች ለመጠበቅና ለማስጠበቅ የሚደጋገሙትን ትእዛዛት ትርጉም አልባ ያደርጋቸዋል።

ወደ ገብርኤል ስለ ኡላይ ወንዝ ራእይ የሰጠውን ትርጓሜ ከዚህ በላይ ከመግባታችን በፊት፣ ከመሠረታዊ እውነቶችና ከትንቢት መንፈስ ሥልጣን ጋር የተያያዙ ጥቂት አስፈላጊ ነጥቦችን እንመለከታለን። ዘመናዊ ሥነ-መለኮት ሊቃውንት የሚከተለው ክፍል በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ያለው ከሁሉ የረዘመው የጊዜ ትንቢት ሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት እንደሆነ ያመለክታል ብለው ይከራከራሉ።

በክርስቶስ የመጀመሪያ ምጽአት ጊዜ “የመንግሥቱን ወንጌል” የሰበኩት ደቀ መዛሙርት ያገኙት ልምምድ፣ የሁለተኛውን ምጽአቱ መልእክት ያወጁት ሰዎች ልምምድ ጋር ተመሳሳይ ነበረው። ደቀ መዛሙርቱ “ዘመኑ ተፈጽሞአል፣ የእግዚአብሔርም መንግሥት ቀርቦአል” ብለው እየሰበኩ እንደ ወጡ፣ እንዲሁም ሚሊርና ባልደረቦቹ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተገለጠው ከሁሉ ረዥሙና የመጨረሻው ትንቢታዊ ዘመን ሊፈጸም እንደ ደረሰ፣ ፍርድም ቀርቦ እንደ ነበረ፣ ዘላለማዊቱም መንግሥት ሊገባ እንደ ተቃረበ አወጁ። ደቀ መዛሙርቱ ስለ ዘመኑ ያደረጉት ስብከት በዳንኤል 9 ያሉትን ሰባ ሳምንታት መሠረት አድርጎ ነበር። ሚሊርና ባልደረቦቹ ያወጁት መልእክት ግን፣ ሰባው ሳምንታት ክፍል የሆኑበትን የዳንኤል 8:14 2300 ቀናት መጨረሻ ያስታወቀ ነበር። የእያንዳንዳቸውም ስብከት በአንድ እና በዚያው ታላቅ ትንቢታዊ ዘመን የተለዩ ክፍል ፍጻሜ ላይ የተመሠረተ ነበር።

«እንደ መጀመሪያዎቹ ደቀ መዛሙርት፣ ዊልያም ሚሊርና ባልደረቦቹም የተሸከሙትን መልእክት ትርጉም ራሳቸው ሙሉ በሙሉ አልተረዱትም ነበር። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ለረጅም ዘመን የተመሠረቱ ስህተቶች በትንቢቱ ውስጥ ያለውን አስፈላጊ ነጥብ ትክክለኛ ትርጓሜ እንዳይደርሱበት አደረጓቸው። ስለዚህም፣ ለዓለም እንዲሰጥ እግዚአብሔር ለእነርሱ ያስተላለፈውን መልእክት ቢያውጁም፣ ትርጉሙን በማስተዋል እጥረት ምክንያት ተስፋ መቁረጥን ተቀበሉ።» The Great Controversy, 351.

በዚያ ክፍል፣ “ሚሊርና ባልደረቦቹ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተገለጠው ከሁሉ ረዥሙና የመጨረሻው የትንቢት ዘመን ሊፈጸም መቅረቡን አወጁ” ብሎ ይናገራል፤ እነዚያ የሥነ መለኮት ምሁራን ደግሞ ከሁሉ ረዥሙና የመጨረሻው የትንቢት ዘመን ሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት ነው ብለው ያስረዳሉ። በተጨማሪም ይህች እህት ዋይት በዚያ ክፍል እየለዩች ያሳየችው ይህንን ነው ብለው ይናገራሉ፤ ምክንያቱም እነርሱ እንደሚሉት እርስዎ በቀጥታ ስለ ሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት ዘመን እየተናገረች ነው። እነርሱ በሰባው ዓመታትና በሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት ዘመን መካከል ስለሚኖረው ማንኛውም ግንኙነት ዓይናቸው ታውሮአል። ዳንኤል ሊረዳው ይፈልግ ለነበረው ብርሃን ዓይናቸው ታውሮአል።

ኤለን ዋይት ሚሊራዊት ነበረች፣ በ1843 የቀዳሚዎች ሰንጠረዥ ላይ እና በ1850 በኤፍ. ዲ. ኒኮልስ በታተመው የቀዳሚዎች ሰንጠረዥ ላይ የተቀመጡትን መልእክቶች ታውቅ ነበር። በኒኮልስ የተዘጋጀው የ1850 ሰንጠረዥ፣ ያዕቆብና ኤለን ዋይት ከኒኮልስ ጋር በሚኖሩበት በዚያው ጊዜ፣ በኒኮልስ ቤት ተዘጋጅቶ ነበር። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ከሚገኙት የትንቢት ዘመናት ሁሉ ረዥሙ፣ በእነዚያ ሁለቱ ሰንጠረዦች ላይ የተወከለው፣ ሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት ሳይሆን፣ የዘሌዋውያን ሃያ ስድስት “ሰባት ዘመናት” ነው።

ያለፈው ክፍል ሁለት ሺህ ሦስት መቶውን ዓመታት እጅግ ረዥሙና የመጨረሻው ትንቢታዊ ጊዜ እንደሆነ በመንፈስ የተሰጠ መለያ ነው ብሎ መናገር የሲስተር ዋይት ጽሑፎች እርስ በርሳቸው እንዲጋጩ ማድረግ ነው። ስለዚህ ክፍል ሊቃውንት የሚናገሩትን እርሷ ያምን ኖሮ፣ “ሰባቱ ዘመናት”ን የሚደግፉትን ሰንጠረዦች በመጽደቅ ምን ማለት ነው?

“የ1843 ሰሌዳ በጌታ እጅ እንደ ተመራ አይቻለሁ፤ ሊለወጥም እንደማይገባ፤ ቁጥሮቹም እርሱ እንደ ፈለገው እንደ ነበሩ፤ እጁም በአንዳንዶቹ ቁጥሮች ላይ አንድ ስህተት ሸፍኖ እንደ ነበር፣ እጁ እስኪነሣ ድረስም ማንም እንዳያየው።” Early Writings, 74.

ልማዶቻቸውንና ተረቶቻቸውን ለማጽናት የሚሹ ሰዎች፣ በ1843 ሰንጠረዥ ላይ ጌታ በ«ሰባቱ ጊዜያት» ስህተት ላይ እጁን እንዳኖረ እስከ ቀጣይ ጊዜ ድረስ ሊከራከሩ ይችላሉ። የዚህ መነሻ ሐሳብ ችግር ግን፣ እህት ዋይት ጌታ እጁን ከቁጥሮቹ መቼ እንዳነሳ እንደገለጸች ነው፤ እጁ ከOctober 22, 1844 በፊት፣ ከመጀመሪያው ተስፋ መቁረጥ በኋላ በጥቂት ጊዜ ውስጥ ተነሥቶ ነበር። በዚያ ክስተት ላይ በሰጠችው ምስክርነት፣ የተስተካከለውን ስህተት ትለይታለች፤ እናም ስህተቱ «ሰባቱ ጊዜያት» እንዳልነበረ ግልጽ ነው።

“እነዚያ ታማኝ ሆነው ተስፋ የቆረጡት፣ ጌታቸው ለምን እንዳልመጣ ሊያስተውሉ ያልቻሉት ሰዎች፣ በጨለማ ውስጥ አልተተዉም። ደግሞም ትንቢታዊ ዘመናትን ለመመርመር ወደ መጽሐፍ ቅዱሳቸው ተመሩ። የጌታ እጅ ከቁጥሮቹ ላይ ተነሣች፣ ስህተቱም ተገለጠ። ትንቢታዊ ዘመናቱ እስከ 1844 እንደሚደርሱ አይ፣ እንዲሁም ትንቢታዊ ዘመናቱ በ1843 እንደሚያበቁ ለማሳየት ያቀረቡት ያው ማስረጃ፣ እነርሱ በ1844 እንደሚያበቁ እንደሚያረጋግጥ አወቁ።” Early Writings, 237.

ጌታ እጁን “ከምሳሌዎቹ ላይ በነሣ ጊዜ፣ ስሕተቱም በተብራራ ጊዜ፣” ከዚያ በኋላ “በ1843 ዓ.ም. የትንቢታዊ ዘመናት እንደተዘገ ለማሳየት ያቀረቡት ያው ማስረጃ፣ እነርሱ በ1844 ዓ.ም. እንደሚያበቁ እንደሚያረጋግጥ አወቁ።” መጀመሪያ በ1843 ዓ.ም. እንደሚዘገ የተቆጠሩት የትንቢታዊ ዘመናት፣ ከሦስት መቶዎቹ ሚሊራውያን ሰባዚዎች እያንዳንዱ የተጠቀመበት ገበታ በሆነው የ1843 ገበታ ላይ ተወክለዋል። በ1843 ዓ.ም. እንደተዘገ በዚያ ገበታ ላይ የተወከሉት የትንቢታዊ ዘመናት፣ የዳንኤል ምዕራፍ ስምንት ቁጥር አሥራ አራት ሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት፣ የዘሌዋውያን ምዕራፍ ሃያ ስድስት ሁለት ሺህ አምስት መቶ ሀያ ዓመታት፣ እና የዳንኤል ምዕራፍ አሥራ ሁለት አንድ ሺህ ሦስት መቶ ሠላሳ አምስት ዓመታት ነበሩ። ከመጀመሪያው ተስፋ መቁረጥ በኋላ ጌታ እጁን ከስሕተቱ ላይ አነሣ፣ ከዚያም ሚሊራውያን በ1843 ዓ.ም. የትንቢታዊ ዘመናቱን መዝጊያ የለየው ያው ማስረጃ፣ በእውነቱ እነዚያ ዘመናት በ1844 ዓ.ም. እንደተጠናቀቁ እንደሚያረጋግጥ አወቁ።

የ1850 ሰሌዳ በ1850 ተዘጋጀ፣ እና በ1851 ጃንዋሪ ለሸያጭ ቀረበ። ኤሊን ዋይት ስለ 1843 ሰሌዳ እንደመዘገበችው ሁሉ፣ ይህ ሰሌዳም የዕንባቆም ትንቢት ፍጻሜ መሆኑን መዝግባለች። ያ ሰሌዳ ደግሞ በዘሌዋውያን ሃያ ስድስት የተጠቀሰውን “ሰባት ጊዜ” እንደ ረጅሙ ትንቢታዊ ዘመን ይወክል ነበር።

“እግዚአብሔር በወንድም ኒኮልስ ካርታውን በማሳተም ውስጥ እንዳለ አየሁ። የዚህ ካርታ ትንቢት በመጽሐፍ ቅዱስ እንዳለ አየሁ፤ እና ይህ ካርታ ለእግዚአብሔር ሕዝብ የተዘጋጀ ከሆነ፣ ለአንዱ በቂ ከሆነ ለሌላውም በቂ ነው፤ እና አንዱ በትልቅ መጠን የተሳለ አዲስ ካርታ ያስፈለገው ከሆነ፣ ሁሉም እንዲሁ በእኩል መጠን ያስፈልጋቸዋል።” Manuscript Releases, ቅጽ 13, 359.

ሲስተር ዋይት ሚሊራውያንን “በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተገለጠው ረዥሙና የመጨረሻው የትንቢት ዘመን ሊፈጸም እንደሆነ አወጁ” ብላ የጠቀሰችው እውነተኛ ነው ማለት ትክክል ነው፤ ምክንያቱም እነርሱ እንዲሁ አድርገዋል። “ረዥሙ” “የትንቢት ዘመን” ሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመታት ነው ማለት ግን የሲስተር ዋይትን ምስክርነት በራሱ ላይ ያስነሣዋል፣ እንዲሁም በታሪካዊ መዝገብ ላይ ያስነሣዋል። ያን ተረት ማመን ሐሰትን ማመን ነው፤ በዘመኑም መጨረሻ ሐሰትን ለማመን የሚመርጡ እነርሱ እውነትን ስለማይወዱ እንዲሁ ያደርጋሉ።

ኢየሱስ በመስቀሉ ስቃይ ውስጥ ለመሻገር ራሱን በድንቅ መንገድ እንደ ሆነ በአንድ ዓይነት መለኮታዊ ማደንዘዥ አልከተተም። ኢየሱስ ከማንኛውም ፍጥረቱ ሊታገስ ከሚችለው እጅግ የሚበልጥ በመለኮታዊ ስቃይ ተሰቃየ። ሆኖም የሰው ዘር በእርሱ አምሳል ተፈጥሮአል፣ እና መንፈሳዊ መገለጥ የሰው ዘር እርሱ እንደ ድል አደረገ እንዲሁ ድል እንዲያደርግ መሆኑን ያሳውቃል። ክርስቶስ የመስቀሉን ስቃይ እንዲታገሥ ያስቻለው እርሱ የነበረው፣ የሰው ዘርም ያለው አንድ ባሕርይ ነበር።

የእምነታችን ጀማሪና ፈጻሚ ወደሆነው ወደ ኢየሱስ እንመልከት፤ እርሱም በፊቱ የተቀመጠለትን ደስታ ስለ እርሱ መስቀሉን ታግሦ፣ ነውሩን ንቆ በእግዚአብሔር ዙፋን ቀኝ ተቀምጦአል። ዕብራውያን 12:1።

ኢየሱስ በፊቱ የተቀመጠለት ግብ ስለነበረው የመስቀሉን ሥቃይ ታገሠ፤ እኛም በእርሱ አምሳል ተፈጥረናል፣ እንዲሁም በግብ የሚነሳሱ ፍጥረታት ነን። ይህ የአወቃቀራችን ክፍል ነው። የአድቪንቲዝምን መሠረቶች መረዳት አስፈላጊ እንዳልሆነ እንደናምን ከተመራን፣ ያንኑ ነገር ለማድረግ ምንም መነሳሳት አይኖረንም። ያንን የሎዶቅያ ሁኔታ ለማሸነፍ በመንፈስ ቅዱስ ሊነሣ የሚችለው ብቸኛ መለኮታዊ መነሳሳት

ለእውነት ያለ ፍቅር ነው። ለእውነት ያለው ፍቅር፣ የሚያሳክኩ ጆሮአችንን ለማስታገስ ተብለው በቀላሉ ሊቀበሉ በሚችሉ ልማዶችና ወጎች መገኘት ይፈተናል። በሎዶቅያዊ ምቹታችን ውስጥ እውነትን ራሳችን ለመረዳት ምንም ፍላጎት ከሌለን እንጠፋለን። ዛሬ አድቪንቲዝም ያለበት ቦታ ይህ ነው።

ዳንኤል በመጨረሻዎቹ ቀናት ያሉ የእግዚአብሔር ሕዝቦች፣ በትንቢታዊው ቃል አማካይነት በሰባ ዓመቱ ምርኮኝነትና በሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመት ትንቢት መካከል ያለውን ግንኙነት ለማስተዋል የሚፈልጉ ሰዎች ምሳሌ ነው። ሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመት ትንቢትን እንደ ረዥሙና የመጨረሻው ትንቢታዊ ዘመን መለየት የአድቪንቲዝምን መሠረታዊ እውነቶች መካድ ነው። በተመሳሳይም ጊዜ የትንቢት መንፈስን ሥልጣን መካድ ነው። ሚሊራውያን ረዥሙንና የመጨረሻውን ትንቢታዊ ዘመን ባቀረቡ ጊዜ ያ ሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመት ነበር ማለት ታሪካዊውን መዝገብ መካድ ነው።

«ለወደፊቱ የምንፈራው ምንም የለንም፤ ነገር ግን ጌታ እንዴት እንደ መራን እና በአለፈው ታሪካችን ውስጥ ያስተማረንን ትምህርት ካልረሳን በቀር።» Life Sketches, 196.

ገብርኤል ለዳንኤል የ“ማሬህ”ንና የ“ካዘን”ን ራእዮች ሁለቱንም እንዲረዳ መጣ፤ እነዚህም በግልጽ መልኩ ትንቢታዊ ግንኙነት ቢኖራቸውም፣ ዳንኤል ሁለቱን ራእዮች በአእምሮው እንዲለይ አስተማረው። ራእዩ በመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት ውስጥ በምዕራፍ ሰባትና ስምንት የተገለጹትን መንግሥታት ያካተተ ሲሆን፣ እነዚህም በምዕራፍ ሁለት የተገለጹት እነዚያው መንግሥታት በድጋሚ እና በስፋት የቀረቡ ነበሩ። ይህ መረጃ አንደኛውን ራእይ እንደ እግዚአብሔር መቅደሱና ሕዝቡ መረገጥ በሚያመለክት ሰማያዊ ውይይት፣ ሌላውንም ራእይ እንደ ሕዝቡንና መቅደሱን የመመለስ ሥራ ያመለክት ነበር።

ገብርኤል ትርጓሜውን ሲያቀርብ፣ በመጨረሻ በሚሊራውያን የታወጀው መልእክት ልብ የሆነውን ይህ ትርጓሜ፣ ትርጓሜውን በአእምሮ ለየት እንዲያደርጉ የተሰጠውን ትእዛዝ የሚፈጽሙ ሰዎች ሊያስተውሉት የሚገባ በሁለቱ ራእዮች መካከል የነበረ ግንኙነት ነበር። ከልዩነቶቹም አንዱ፣ ሁለቱም “የተወሰነ” ተብለው የሚተረጎሙት ሁለት ቃላት በሚወክሉት መልኩ ተገልጿል።

ሰባ ሳምንታት በሕዝብህና በቅድስት ከተማህ ላይ ተወስነዋል፤ መተላለፍን ለመፈጸም፣ ኃጢአቶችንም ፍጻሜ ለማድረግ፣ ስለ በደልም ማስተስረያ ለማድረግ፣ ዘላለማዊ ጽድቅንም ለማምጣት፣ ራእይንና ትንቢትን ለማተም፣ እጅግ ቅዱሱንም ለመቀበት። እንግዲህ እወቅና አስተውል፤ ኢየሩሳሌምን ለመመለስና ለመሥራት ትእዛዝ ከሚወጣበት ጀምሮ እስከ መሲሐ አለቃ ድረስ ሰባት ሳምንታትና ስልሳ ሁለት ሳምንታት ይሆናሉ፤ መንገዱም ዳግመኛ ይሠራል። ቅጥሩም ደግሞ፣ በመከራ ዘመናት እንኳ። ከስልሳ ሁለት ሳምንታትም በኋላ መሲሐ ይቆረጣል፤ ነገር ግን ስለ ራሱ አይደለም፤ የሚመጣው የአለቃ ሕዝብም ከተማይቱንና መቅደሱን ያጠፋል፤ ፍጻሜውም እንደ ጎርፍ ይሆናል። እስከ ጦርነቱም ፍጻሜ ድረስ ጥፋቶች ተወስነዋል። ለአንድ ሳምንትም ከብዙዎች ጋር ኪዳኑን ያጸናል፤ በሳምንቱም መካከል መሥዋዕትንና ቍርባንን ያቆማል፤ በእርኩሰቶችም መዘርጋት ምክንያት ምድሪቱን ያጠፋታል። እስከ ፍጻሜውም ድረስ፤ የተወሰነውም በተፈረደበት ላይ ይፈስሳል። ዳንኤል 9:24-27።

ሰባ ሳምንታት (አራት መቶ ዘጠና ዓመታት) ለሕዝቡና ለቅድስቲቱ ከተማ ተወስነዋል። “ተወስነዋል” ተብሎ የተተረጎመው ቃል “ተቆርጠዋል” ማለት ሲሆን፣ ይህ ቃል ለአይሁድና ለኢየሩሳሌም የተሰጠ ዘመን ወይም የምሕረት ጊዜ መሆኑን ያመለክታል። እንዲሁም የኢየሩሳሌምን ጥፋትና የሰባውን ዓመታት ምርኮኝነት ያመጣውን የዓመፅ ዘመን ይወክል ነበር። ከዚያም እነዚህ አራት መቶ ዘጠና ዓመታት “ተወስነው” ሦስተኛው አዋጅ ጀምሮ ተቆጠሩ። የመጀመሪያዎቹ አራት መቶ ዘጠና ዓመታት ዓመፅ የናቡከደነጾርን ሦስት ጥቃቶች፣ የኢየሩሳሌምን ፍጹም ጥፋት፣ እንዲሁም ለሰባ ዓመታት የትክክለኛው እስራኤል በትክክለኛው ባቢሎን ውስጥ መበተንና ምርኮኝነት አመጡ።

የመጀመሪያው አዋጅ የምርኮኝነቱን ፍጻሜና የኢየሱስምን መልሶ መገንባት ሥራ መጀመሪያ አመለከተ። ሦስተኛው አዋጅ ደግሞ የሁለት ሺህ ሦስት መቶው ዓመታት መጀመሪያ አመለከተ። የመጀመሪያው መልአክ መምጣት መንፈሳዊ እስራኤል በመንፈሳዊ ባቢሎን ውስጥ ለአንድ ሺህ ሁለት መቶ ስድሳ ዓመታት የቆየበትን ምርኮኝነት ፍጻሜ አመለከተ፤ እንዲሁም ክርስቶስ ሚሊራውያንን ተጠቅሞ ከምርኮኝነት ወጥቶ መንፈሳዊ ቤተ መቅደስ ያቆምበት የአርባ ስድስት ዓመታት ዘመን መጀመሪያንም አመለከተ።

በሃያ ስድስተኛና በሃያ ሰባተኛ ቁጥሮች "ተወስኖ" ተብሎ ሁለት ጊዜ የተተረጎመው ቃል "ቻራጽ" ሲሆን፣ ትርጉሙም "ማቁሰል" እና "ድንጋጌ" ማለት ነው። በመጀመሪያው ቍጣ መጨረሻ ላይ፣ ጳጳሳዊ ሥርዓቱ ገዳይ "ቁስል" እንዲቀበል በትንቢት "ተወስኖ" ነበር። ይህም ዳንኤል በምዕራፍ አሥራ አንድ፣ ቁጥር ሠላሳ ስድስት የሚጠቀምበት ቃል ነው።

ንጉሡም እንደ ፈቃዱ ያደርጋል፤ ራሱንም ከፍ ያደርጋል፤ ከአማልክትም ሁሉ በላይ ራሱን ያከብራል፤ በአማልክትም አምላክ ላይ ድንቅ ነገር ይናገራል፤ ቍጣውም እስኪፈጸም ድረስ ይከናወናል፤ የተወሰነው ነገር ግን ይደረጋልና። ዳንኤል 11:36።

በሠላሳ ስድስተኛው ቁጥር ውስጥ "ንጉሡ" ጳጳስናው ነው። ጳጳስናው በ1798 ገዳይ ቍስሉን እስኪቀበል ድረስ ይከናወን ነበር። ከዚያም ያ "ቍጣ" "ሊፈጸም" ነበር፤ ምክንያቱም ያ "ቍጣ" "እንዲደረግ" "ተወስኖ" (ታውጃ) ነበርና። በ723 ዓ.ዓ. የጀመረውና በ1798 ያበቃው በእስራኤል ሰሜናዊ መንግሥት ላይ የመጀመሪያው "ቍጣ" መጨረሻ ላይ፣ ጳጳስናው "ገዳይ ቍስል" ተቀበለ። "ተወስኖ" የሚለው ቃል "ቍስል" ማለት ነው።

ከራሶቹም አንዱ እንደ ሞት የተወጋ ሆኖ አየሁ፤ የሞት ቍስሉም ተፈወሰ፤ ምድርም ሁሉ በአውሬው ተደነቀች። ራእይ 13:3።

የሚሊራውያን ትንቢታዊ መዋቅር በአረማዊነት ከዚያም በጳጳስና የሚከተሉት ሁለቱ አጥፊ ንይሎች ላይ የተመሠረተ ነበር። እነርሱም እነዚህ ሁለቱ ንይሎች በዳንኤል ምዕራፍ ስምንት ቁጥር አሥራ ሦስት በ"ከዘን" ራእይ እንደተወከሉት መቅደሱንና ሠራዊቱን ይረግጡ ዘንድ እንደሚሆን ይገነዘቡ ነበር።

ከዚያም አንድ ቅዱስ ሲናገር ሰማሁ፤ ሌላም ቅዱስ ለዚያ የተናገረው ቅዱስ፣ ስለ ዘወትሩ መሥዋዕትና ስለ አጥፊው መተላለፍ ራእዩ እስከ መቼ ይሆናል? መቅደሱንና ሠራዊቱን እስከ መቼ እግር በእግር እንዲረገጡ ይሰጣሉ? ዳንኤል 8:13።

የጳጳሳዊው አጥፊ ኃይል መቅደሱንና ሠራዊቱን ለአንድ ሺህ ሁለት መቶ ስድሳ ዓመታት እየረገጠ ሊያዋርድ ነበር።

ነገር ግን ከቤተ መቅደሱ ውጭ ያለውን አደባባይ ተወው፤ አትለካውም፤ ለአሕዛብ ተሰጥቶአልና፤ እነርሱም ቅዱሲቱን ከተማ አርባ ሁለት ወር ይረግጣሉ። ለሁለቱም ምስክሮቹ ሥልጣን እሰጣለሁ፣ ማቅ ለብሰውም አንድ ሺህ ሁለት መቶ ስድሳ ቀን ትንቢት ይናገራሉ። ራእይ 11:2፣ 3።

በ1798 የመጀመሪያው ቍጣ መጨረሻ ላይ፣ ትንቢት ጳጳሳዊነቱን "ለመቍሰል" ወስኖ ነበር። በዳንኤል ምዕራፍ ዘጠኝ፣ ይህ ውሳኔ በመጨረሻዎቹ ሁለት ቁጥሮች ተወክሎ ይታያል፤ በእነዚያም ቁጥሮች "የተወሰነ" ተብሎ ሁለት ጊዜ የተተረጎመው ቃል ከ"chazon" ራእይ ጋር የተያያዘ ሲሆን፣ በቁጥር ሃያ አራት "የተወሰነ" ተብሎ የተተረጎመው ቃል ግን ሌላ የዕብራይስጥ ቃል ነው እና ከ"mareh" ራእይ ጋር የተያያዘ ነው። ዳንኤልም፣ የመጨረሻውን ዘመን የእግዚአብሔር ሕዝብ በመወከል፣ ገብርኤል በአእምሮው እንዲለያቸው የነገረውን የእነዚህን ሁለት ራእዮች ግንኙነት ለማስተዋል ይፈልግ ነበር።

በሚቀጥለው ጽሑፍ ይህን ርዕሰ ጉዳይ እንቀጥላለን።

“እግዚአብሔር አዲስ መልእክት አይሰጠንም። በ1843 እና በ1844 ከሌሎች ቤተ ክርስቲያናት ያወጣንን መልእክት ማወጅ አለብን።” Review and Herald, January 19, 1905.